

- Γιατί φωνάζατε την ώρα του μαθήματος;

Γύρισα το κεφάλι μου έντρομος, καθώς πλησίαζα την εξώπορτα στο προαύλιο του σχολείου. Δεν ήξερα από που ακούστηκε αυτή η φωνή, μέχρι που γύρισα και αντίκρισα έναν από τους δασκάλους της διπλανής τάξης.

- Δε φωνάζαμε αλλά τραγουδούσαμε, είπα δειλά.

Ήταν το μόνο που πρόλαβα να πω, καθώς τον είδα να με κοιτάζει με απορία και θυμό. Και ήθελα να του πω τόσα πολλά! Αλλά τρόμαξα. Πώς να πεις για τη χαρά, τον ενθουσιασμό, την αγάπη και την έμπνευση που νιώθεις, μέσα σε λίγα λεπτά, όσο διαρκεί το κουδούνι του σχολείου;

Θα του έλεγα λοιπόν, για τον τρόπο διδασκαλίας του νέου μας φιλολόγου. Ενός ανθρώπου εγκάρδιου και ενθαρρυντικού. Που εμπνέει τους μαθητές του. Που είναι συνεργάτης και σύμβουλος τους. Που τους προτρέπει να είναι περήφανοι για την καταγωγή τους και τις παραδόσεις τους, τα ήθη και τα έθιμα του τόπου τους. Που με τον νέο τρόπο διδασκαλίας του, έπαψαν να ντρέπονται και να φοβούνται. Που έμαθαν τι σημαίνει πρωτοβουλία, συνεργασία και έρευνα. Χωρίς να αναγκάζονται να ακολουθούν την «παπαγαλία» και την απλή απομνημόνευση γνώσεων, αλλά τη δημιουργική γνώση και την ανάπτυξη της κριτικής σκέψης. Τον σεβασμό και την αξία της πραγματικής γνώσης. Όπου οι μαθητές δεν φοβούνται τον καθηγητή τους, αλλά δημιουργούν μαζί του, χωρίς καταπίεση και φόβο. Χωρίς να αισθάνονται φυλακισμένοι σε ένα σχολείο, αλλά το ίδιο το σχολείο να αποτελεί, εξαιτίας του νέου

τους καθηγητή, παράθυρο στο να διευρύνουν τους ορίζοντές τους και να μη νιώθουν απομονωμένοι.

Αυτά ήθελα να του πω... αλλά δεν πρόλαβα. Ίσως την επόμενη φορά που θα με ξαναρωτήσει. Γιατί σίγουρα πάλι θα ακούσει «φασαρία». Και κάθε μέρα θα είναι όλο και πιο δυνατή. Γιατί η γνώση και η αγάπη για τη γνώση είναι σαν το τραγούδι. Που δεν γνωρίζει σύνορα, γλώσσα, εθνικότητα, φόβο και χρώμα. Αρκεί να υπάρξει κάποιος, σαν τον νέο μας καθηγητή, που θα σε προτρέψει να... τραγουδήσεις.

N.K.